

vsled te vojske. Ugled Japonske se je neizmerno povzdignil. V vzhodni Aziji bo prednjačila drugim državam in narodom. V Mandžuriji je uničen ruski vpliv. Nadvlado nad Korejo dobi Japonska. To so dovolj velike koristi, vsled katerih je v drugih rečeh lahko ponehala.

Rusija pa bo sedaj morala skrbeti, da ozdravi rane na lastnem telesu, ki so ji v tej vojski toliko škodovala.

Politični ogled.

Deželnozborna volitev v Mariboru.

Ker se je nemški deželni poslanec za mesto Maribor, g. Pfrimer, odpovedal tej časti, odredilo je namestništvo volitev novega poslanca na dan 30. sept. t. l. Nemci že imajo, kakor se sliši, tri kandidate za ta mandat. Če bodo vsi trije kandidirali, bo zopet med njimi zanimiv političen boj.

Državni zbor bo sklican baje na dan 22. sept. t. l. Ministrski predsednik poda takoj v prvi seji izjavo o stališču avstrijske vlade nasproti razmeram na Ogrskem. Tako bo dana prilika strankam izjaviti se o teh razmerah.

Državnozborna volitev na Koroškem. Dopolnilna državnozborna volitev za kmetijske občine Celovec-Velikovec na mesto umrlega poslanca Tscharre, se bo vršila dne 10. oktobra t. l. Nemci kandidirajo posestnika Friderika Seifritza. Slovenci niso še postavili svojega kandidata. V omenjenem volilnem okraju je prebivalstvo z malimi izjemami slovensko.

Presvitli cesar je navzoč pri velikih vojaških vajah na Južno Tirolskem. Dospel je tje zadnje nedelje dne 27. avgusta. Mesta in občine ga pozdravljajo v italijanskem jeziku in cesar tudi v tem jeziku odgovarja.

Nemški katoliški shod se je letos vršil v Strasburgu. Poročila o tem shodu tožijo samo, da je bilo število udeležencev preveliko. Ko so imeli delavci svoj dan, priredilo se je obenem 11 zborovanj na različnih prostorih, kajti delavcev je prišlo okoli 36.400 poslušat svojih govornikov. Isti dan je vozilo v Strasburg 38 posebnih vlakov. V delavskem izprevodu je igralo 73 godb.

Dopisi.

Iz Hotinje vasi. Dne 27. avg. se je torej vršila napovedana slavnost blagoslovljenja nove brizgalne. Obnesla se je nad vse pričakovanje dobro. Kljub nestalnemu vremenu prejšnjih dni so se že kar opoldne začele valiti cele trume gostov, ki so prihajali od vseh strani, peš in z okrašenimi vozovi, iz Hoč celo z narodno godbo, prihajale so požarne brambe iz Rač, Št. Janža, Frama, Hoč, Razvanja,

sih je odšel revež nejevoljen s praznim želodcem od doma.

Jako ga je razveselilo, kadar je naletel spotoma na kakega voznika, da mu je prisedel ter si tako prikrajšal dolgo pešpot. Vkljub temu pa je že odžvižgala tu pa tam tovarniška piščalka, predno je prestopil Janez tovarniška vrata.

In kdo bi mu tudi zameril?

* * *

Vlakov odhod je naznanil glasen pisk.

Na malem kolodvoru lepe Gorenjske stoje tri ženske ter si brišejo rosne oči; ena izmed njih, priletna ženica, maha z rokama po zraku ter kliče med glasnim jokom za odhajajočim vlakom: „Z Bogom, Janez, z Bogom!“

V kupeju tretjega razreda sede trije moški, vsak s težkim kovčgom poleg sebe na tleh. Vsi so zamišljeni, žalostni, nikomur se ne ljubi govoriti.

Pa kako bi tudi? Saj odhajajo od doma v daljno Ameriko, kjer upajo dobiti dosti dela ter si prislužiti denarcev.

Cirkove, Polskave itd., prihajali so prebivalci domače in sosednjih župnij. Mnogo gostov se je pripeljalo z vozovi iz Maribora in okolice, z vlakom pa je prišel med drugimi odličnimi gosti tudi c. kr. okrajni glavar, grof Attems, katerega ja spremljal do Hotinje vasi rački graščak. Tukaj je vzprejel in pozdravil vse goste domači župan g. Franc Pšek. Nato je domači župnik vlč. g. dub. svetovalec Franc Hirti brizgalno blagoslovil ter v vznesenih besedah razlagal društveno geslo „Bogu v čast, bližnjemu v pomoč.“ Cerkvenemu opravilu je sledilo grmuje topičev.

Bil je to veličasten prizor, ko je pred vaško kapelico, ki je bila vsa v vencih, stala okrašena nova brizgalna, okoli nje pa se je kar trlo ljudi — cenili so jih nad dva tisoč. Navdušenje je priklopelo do vrhunca, ko je stopil sam okrajni glavar na stopnjico brizgalne ter v lepi slovenščini govoril o veliki važnosti novega društva, vzpodbujajoč ga k vztrajnemu, nesebičnemu delovanju in želeč mu, naj procvita in raste. Velik je bil vtis, ki so ga napravile glavarjeve besede na poslušajočo ogromno množico. Na slovensko povleče četovodje so izvršili gasilci nekaj vaj z novo brizgalno, pri čemer smo imeli priliko občudovati izarjenost mladih gasilcev in veliko praktičnost nove brizgalne. Po končanib vajah so si gostje ogledovali vas, ki je bila ta dan praznično oblečena, pri vходу je stal slavolok, na mnogih bišah so vihrale zastave, na trati sredi vasi se je dvigal mlaj z mogočno trobajnico, sredi ribnika pa je bil umeton otok — ideja in delo kmeta Klasince —, do katerega se je prevažalo v dveh čolnih.

Za ljudsko veselico je bil pripravljen in primerno okrašen velik vrt, katerega je drage volje v ta namen prepustil kmet Medved. Naval ljudstva je bil tolik, da je gostilniško oboje le težko zmagovalo svojo nalogo, in zelo smo občudovali, da se občinstvu pri toliki, ogromni množici ni moglo tako postreči, kakor smo želeli.

Bila je to ljudska veselica v pravem pomenu besede. Tamburanje se je vršilo s petjem, na odru pa se je predstavljala ljudska igra „Oreh“ tako dobro, da se je ljudstvo čudilo tako lepemu nastopu domačih diletantov. Velik vtis je napravilo tudi to, da so isti vrli domači mladeniči, ki so bili prej nastopili kot gasilci, nato nastopili kot tamburaši, peveci in diletanti. Ljudstvo splošno izraža željo, naj b. se take in enake predstave večkrat vršile.

Domači nadučitelj gospod Pestevšek je imel slavnostni govor, v katerem se je najprej obračal do starišev, jih opominjal njihovih vzvišenih dolžnosti, češ, da premnogokrat ravno vsled malomarnosti starišev povzročijo otroci ogenj in druge nesreče. Spominjal se je tudi na veliki požar pred nekaj leti v Orehovi vasi, pri kateri veliki nesreči je svitli cesar daroval pogorelcem izdatno vsoto in sklenil svoj govor s trikratnim „živijo“ na svitlega cesarja, kateremu klica se je ogromna množica navdu-

Ali pustiti morajo rodni dom, ženo, otroke in vse, kar so gledali in ljubili od rane mladosti. Bog ve, da vidijo vse to še kedaj, ali nikdar več!

Tam v kotu kupeja sedi zamišljen in otožen Janez, sin Dolenčeve Neže. Ne meni se za tovariša. Kot ona dva, se je tudi on težko ločil od doma, od matere, ali kaj hoče? Delal je in delal in se trudil dan na dan, a ostalo mu ni ničesar koncem leta. Naveličan vsega tega sklence, da odide v svet, kjer mu bo, kakor je upal, sreča mila.

Zdaj in zdaj pogleda skozi okno, a obrne takoj zopet pogled v tla in misli in se tolaži s tem in onim. Edina želja, ki jo goji, je, da bi videl še kedaj ljubo mater; seveda si želi doseči poprej ono, vsled česar gre v svet.

Nasproti njemu sedi mož, kateremu je že začel beliti sneg dolgo brado in enako dolge lase. Opazuje in opazuje nekaj časa mladeniča, slednjic se pa začne pogovarjati z njim to in ono, največ seveda o Ameriki.

Konec sledi.

šeno odzvala, tamburaši so zasvirali in peveci zapeli cesarsko pesem, katero je ljudstvo stoji in odkrito poslušalo.

Gospod okrajni glavar, ki je ostal do konca igre, katero je tudi on laskavo pohvalil, se je izrazil, da bo o tej lepi in patrijotični slavnosti tudi na višje mesto poročal.

Sploh si je gospod okrajni glavar, ki se je mudil toliko časa in tako ljubeznjivo med priprostim ljudstvom, pridobil še bolj simpatije in vsestransko zaupanje. Pri odhodu se mu je priredila pristrčna ovacijca.

Zvečer se je ves zabavni prostor z nebrojnimi lampijoni in tudi z umetnim ognjem razsvetil, srečelov s svojimi dobitki, pri katerih nabiranju se je posebno potrudil gospod R. P., je nudil veliko zanimanja in smeha in pričela se je neprisiljena zabava še v pozno noč.

Cela slavnost, na katero je mlado društvo lahko po pravici ponosno, se je vršila v tako lepem redu, brez najmanjšega neljubega slučajja, tako da so se še celo navzoči Nemci pohvalno o njej izražali. Bodi to mlademu društvu v vzpodbudo, naj vztraja na začetem potu, naj se posebno ogiblje vsake nesloge, naj se drži stroge discipline, ki bo gotovo tudi v bodočnosti pripomogla do lepih uspehov.

Iz Oplotnice. (Še o občinskih volitvah.) Blagovolite gospod urednik, da Vam naznanimo natančneje o naši volitvi dne 31. jul. t. l. v občinski zastop, ker so nas naši naprednjaki ali po pravici (naprej bedaki) dolžili v št. 17. „Štajerca“ hujskanja in laži. Ni nam vredno na to lažljivo ptujsko žabo odgovarjati, saj jo itak vsak pošten človek pozna. Ali povedati Vam hočemo, kdo da laže in hujška. Kako da so pred volitvijo lagali, se razvidi iz lepakov, katere so dan pred volitvijo po javnih prostorih razobešali, kakor je že v 32. številki „Slov. Gosp.“ omenjeno. Na dan volitve so si najeli po c. kr. okrajnem glavarstvu orožnike in sicer samo za nas mirne kat. slovenske volilce, da so sami ložje delali. Ako so se od naših dva ali trije skupaj pogovarjali, so jih orožniki razgnali. Ko pa je eden izmed naših volilcev vprašal enega orožnika, zakaj se ravno mi ne smemo pogovarjati med seboj, saj ste vendar za to tukaj, da delate mir in da nas nasprotniki v miru pustijo in da ne bodo tako kričali nad nami, je orožnik odgovoril: „Mi moramo to storiti, kar nam zato postavljeni „komidant“ nkaže. In ta je bil Fr. Jonke star., ki je tako vestno s pomočjo orožnikov vodil svojo bando. Drugi je bil tovarnar Ed. Hafenrihter, ki je pri svojih delavcih agitiral, da so po njegovem taktu plesali. Posebno zaslugi si je pri agitaciji pridobil naprednjak Hudiček, kateri je bil izmed vseh agitatorjev najglasnejši. On je že pred volitvijo močno agitiral. Ko je šel skozi Oplotnico, ga tamošnji naprednjaški Pepek pozdravi: „Gut nam!“ in ga vpraša: „bohin gest“. Hudiček odgovori: „A, a, a, hoba, hoba, hoba, apotirat za vultuo“. Jaz ga sicer nisem razumel, pač pa sta se s Pepkom razumela. Nisem vedel, ali je odgovoril v japonskem ali indijskem jeziku, pa mislim sem si, to so pač učeni naprednjaki, to je pač sad giftne krote, katero ravno ta dva tako z veseljem božata. Ker so potem videli pri volitvi drugi posilnemeški agitatorji, da se njim nič ne zgodi, so začeli še bolj pogumno postopati proti nam. Tako Kosirš, ki je vedno kričal, da je v občinski pisarni zbrane volilce in komisijo motil, vendar se ni komisija, ne orožniki in njih „komidant“ zato zmenili. Ker pa od c. kr. okrajnega glavarstva poslani komisar vidi, da se za to kričanje nihče ne zmeni, vstane raz svojega sedeža in pride ven ter imenovanega človeka z resnimi besedami posvari, da ga pri celej volitvi ni bilo več slišati. Nato so tudi drugi vodje pogumno zgubili, da smo se mogli mi Slovenci prosteje gibati. Ker si pa niso mogli ta dan popolnoma razliti svojega žolča nad nami, so v 17. štev. ptujške žabe to storili. Ko so dobili to številko v roke, so od samega veselja poskakovali. Mi pa hočemo misliti na prihodnje volitve.

Volilcev oplotniški.